

**Sodobna
slovenska
poezija**

Aleš Berger

Ducat pesmi

* * *

Razgledana knjigarka pravi, javno, da je tistih par vrstic, ki sem jih napisal, pesem.

Vrli urednik ugotovi prav enako, v neki radijski oddaji.

Potem jih celó objavi, tistih par vrstic, na programu Ars, kot lirični utrinek.

Meni pa je bilo le všeč, da sem vsak stavek začel v novi vrstici.

Da se je tako poganjala, ustavljala misel, poganjal, ustavljal spomin.

Da sta se razvnela in potem hitro umirila.

Da sta iz magme senzacij nastala, recimo, neki red in zgoščenost.

Kataloška pesem, pravi Marko.

Pesem omara s po nekaj predali, je mogoče rekla Majda.

Pesem tipke Enter, dodajam.

* * *

Ko nismo vedeli, kaj je na oni strani lune.
Ko ni nihče pretekel sto metrov v manj kot desetih sekundah.
Ko so bili Dahomej, Burma, Cejlon.

Ko je Roman Lešek s palico preskočil štiri metre.
Ko je bila Sirimavo Bandaranaike.
Ko smo rekli astronavt in ne vesoljec.

Ko je strmoglavil Dag Hammarskjöld.
Ko smo jokali zaradi Lajke.
Ko sta igrala Fridrik Olaffson in Pal Benko.

* * *

Včasih je bila cvetličarna, danes je hostel.
Včasih je bil vinotoč, danes tam prodajajo čevlje.
Včasih je bila Emona, zdaj je že spet nova trgovina s tekstilom.

Kjer so svoj čas na metre prodajali sukno, je zdaj kebab.
Kjer je bila svoj čas mlekarna, zdaj razvažajo pice.
Kjer je bil mesar, je ambasada.

Kjer so bili kostanji, je asfalt.
Kjer je bilo balinišče, so parkirni prostori.
Kjer je bila gostilna, je optika.

Kjer je bila policija, je še zdaj policija.

* * *

Ne maram tistih, ki ne vključijo smernika, ko zavijajo.
Ne prenesem tistih, ki mi pobliskavajo od zadaj.
Za hip zasovražim tiste, ki mi vozijo v škarje.
Preziram tiste, ki zdravi parkirajo na prostoru za invalide.

Smilijo se mi tisti z zatemnjenimi šipami.
Ne zavidam tistim, ki me prehitevajo po desni.
Smejim se tistim, ki mi kažejo sredinec.
Še povoham ne tistih, ki do konca pritisnejo na plin.

* * *

V koliko cerkvah si bil kot turist? V koliko krajih?
Koliko krstov si videl v njih? Pogrebov? Porok?
Na koliko zvonikov si stopil? V koliko kript?

Na koliko mejnih prehodih si čakal? Kje najdlje? Koliko ur?
Koliko deviz si največ pretihotapil? Kdaj in kje so te dobili?
(O, to dobro pomniš!)

V koliko hotelskih sobah si spal? S kom? S kom ne?
V koliko tujih posteljah? S koliko znankami? Tujkami?

* * *

Samo enkrat sem spal z žensko, ki ji poprej nisem vedel imena.
Samo enkrat sem spal z žensko, katere pisave nisem poznal.
Samo enkrat sem spal z žensko, ki sem ji bil natvezil, da sem Čeh.

Samo z eno žensko sem spal, ki še ni videla snega.
Samo z eno žensko sem spal, ki je pisala drame.
Samo pri eni ženski sem spal, ki me je bila pretentala, da ni lezbijka.

* * *

Nisva bila v Marseillu.
Nisva bila v operi.
Nisva obkrožila istega kandidata.
Vseeno sva skupaj.

Nisem skuhal golaža.
Nisi prebrala tiste knjige.
Spet nisem prepoznal tistega drevesa.
Spet nisi prišla pravočasno.

Nisva vpisana v isti javni knjižnici.
Nisva bila nad 2000 metrov.
A če napišem, kaj sva skupaj naredila,
bi zmanjkalo prostora.

* * *

J. reče, ko se srečava pred banko, da “se je odločil”.
P. pove, ko stopa v avto na parkirišču, da bo “najbrž z drugo”.
V. mi predstavi, ko trčimo ob šanku, “svojo tanovo”.

Ko ga pokličem po telefonu, ženski glas odgovori, da “ne živi več tukaj”.
Ko ji naročim, naj pozdravi moža, se grenko veselo nasmeje.
Ko jo po dolgem času vidim, ima drug priimek.

Na vse to se spomnim, ko grem s tistega sodišča.

* * *

Korlu so ukradli avtomobil, ne meni.
Mojčin sin se drogira, ne moj.
Soseda so pretepli sinoči, ne mene.
Pri Gorjančevih so vlomili, ne pri meni.
Z Gašperjem šef grdo ravna, ne z mano.

Miha je umrl za rakom na pljučih, ne jaz.

* * *

Ni na vikendu, ampak na kemoterapiji.

Ni v toplicah, ampak v depresiji.

Ni pri vnukih, ampak pri zdravilcu.

Ni Pod lipo, ampak pod rušo.

* * *

Ni te v spominu pesnikov.
Ni te v klevetah prozaistov.
Ni te v anekdotah režiserjev.

Ne nastopaš na strankarskih proslavah.
Ne odpiraš razstav, ne odkrivaš spomenikov.
Ne kandidiraš, ne v centru ne na podeželju.

Ni te za družabnim omizjem.
Ni te na dolgi plovbi v dvoje.
Ni te v zaupnostih, dovtipih.

Kot da te nikoli ni bilo, tako si, stari nekdanji prijatelj.

* * *

Zagnati proč, česar nikoli nisi imel.
Predvideti jamske slikarije (v Lascauxu).
Spati z žensko, ki je po tebi ovdovela.

Prebrati avtobiografijo nerojenega.
Prevesti razbit klinopis.
Pobožati srnjačka, ki ga bo uplenil tvoj vnuk.

Slišati navdih v gluhi skladateljevi glavi.
Pisati v jeziku, ki je izumrl.
Najti gobo, ki ne bo zrasla.